

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 482/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. augusta 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Stanislavom Rešutíkom, Advokátska kancelária, M. R. Štefánika č. 29/36, Brezno, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 2 NcC 16/2014 a jeho uznesením z 29. januára 2015, ako aj postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 18 NcC 16/2014 a jeho uznesením z 29. januára 2015 a takto

rozhodol:

1. Sťažnosti [REDAKČIA] vedené pod sp. zn. Rvp 5088/2015 a sp. zn. Rvp 5089/2015 spája na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 5088/2015.

2. Sťažnosti [REDAKČIA] odmieta.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 7. apríla 2015 doručené sťažnosti [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorými namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 NcC 16/2014 a jeho uznesením z 29. januára 2015, ako aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18 NcC 16/2014 a jeho uznesením z 29. januára 2015 (spolu ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

2. Sťažovateľ vo svojich sťažnostiach zhrnul skutkový stav a formuloval svoje námietky takto: *„Som navrhovateľom vo veci ochrany osobnosti na Okresnom súde v Kežmarku sp. zn. 3C 232/2011 a sp. zn. 3C 106/2010 kde je odporcom Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR. Nakoľko som v minulosti pôsobil v Kežmarku ako advokát, jeden zo sudcov je so mnou v príbuzenskom vzťahu a navyiac za dobu od roku 2004 došlo v množstve vecí k ich prikázaniu na iné súdy, podal som aj v označenej veci námietku zaujatosti voči sudkyňi [REDACTED]. Zákonná sudkyňa sa vyjadrila, že sa vo veci vzhľadom na stav v akom sa nachádzajú vzťahy medzi nami cíti zaujatá a žiadala, aby jej vec bola odňatá. Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 2 NcC 16/2014 z 29.1.2015 však samosudkyňu z prejednávania a rozhodovania vecí sp. zn. 3C 232/2011 a sp. zn. 3C 106/2010 nevylúčil. Podľa názoru odvolacieho súdu aj keď sa subjektívne sudkyňa cíti zaujatá, nie sú dané dôvody na jej vylúčenie z konania.*

Postup porušovateľa práva nielenže odporuje ústave aj Dohovoru, ale je v zrejmom rozpore s tým ako konajú v obdobných veciach iné senáty Krajského súdu v Prešove, ktoré rovnaké dôvody ako som uviedol v konaní sp. zn. 3C 232/2011 a sp. zn. 3C 106/2010 považovali v minulosti a považujú aj dnes za relevantné a postačujúce k vylúčeniu sudkyne [REDACTED] z konaní v mojich veciach.

Od roku 2006 bola [REDACTED] vylúčená opakovane z viac ako piatich vecí týkajúcich sa mňa a mojej manželky, z konaní v ktorých je odporcom SR- Ministerstvo vnútra SR, SR- Ministerstvo spravodlivosti SR, ale aj iné fyzické alebo právnické osoby. [REDACTED] bola navyiac vylúčená aj z dvoch mojich trestných vecí, ktoré boli

neskôr prikázané NS SR na OS Brezno. Je neprijateľné, aby v jednom časovom období posudzovali dva senáty toho istého odvolacieho súdu, tie isté dôvody tak rozporuplne ako to urobil porušovateľ práva v konaní sp. zn. 2 NcC 16/2914. Jeho postup je evidentne svojvoľný a nespravodlivý.

Dôvodenie porušovateľa práva, že od preverovania trestnej činnosti sudkyne [REDACTED] po mojom oznámení uplynuli viac ako tri roky a teda táto skutočnosť nie je právne významná je znakom odňatia spravodlivosti. Poukazujem na neprípustný postup samosudkyne [REDACTED], ktorá vo veci sp. zn. 3C 232/2011 a sp. zn. 3C 106/2010 absolútne nekonala žiadne úkony skoro štyri roky a je možné konštatovať, že priedahy vlastne urobila zámerne. Pripájam listiny dokazujúce, že po mojom oznámení na [REDACTED] preveruje predsedníčka KS Prešov jej postup v ôsmich mojich veciach a všetky majú jasné znaky vedomých priedahov v trvaní viac ako tri roky! To, že v súčasnosti už dlhšie prebieha voči sudkyňi iné disciplinárne konanie pre priedahy /v 39 veciach/ v štádiu odvolacieho konania, zatiaľ nevedlo k podaniu nového návrhu na jej disciplinárne stíhanie pre priedahy v mojich veciach/ okrem iného aj vo veci sp. zn. 3C 232/2011 a sp. zn. 3C 106/2010. Pripájam moje podanie k Verejnej ochrankyni práv z 26.3.2015, ktorým sa domáham disciplinárneho potrestania sudkyne [REDACTED]. Poukazujem na fakt, že po náleze ÚS III. 167/2009 bola [REDACTED] pre zavinené priedahy v mojej veci potrestaná zrážkami z platu. Dnes má už tretie disciplinárne konanie za päť rokov a v takej situácii by malo nasledovať najprísnejšie potrestanie. Závislosť sudkyne [REDACTED] na odporcovi SR- MS SR aj vo veci jej disciplinárneho stíhania je tak evidentná, že nie je možné v súčasnosti hovoriť o tom, že postupom porušovateľa práva mám zaručené spravodlivé a nestranné konanie na OS Kežmarok!

Je neprijateľné aby vec kde sa zásahu do mojich osobnostných práv dopustil iný sudca OS Kežmarok prejednávala sudkyňa, ktorá ma v konaní na ochranu osobnosti na OS Brezno pod spisovou značkou 2C 109/2010 /vec je dnes na odvolacom súde v Banskej Bystrici/ ako svedkyňa na pojednávaní znevažovala. Jej výpoveď na OS Brezno bola jasne motivovaná snahou vypovedať v prospech odporcu SR - MS SR. Ak sa taká sudkyňa dokáže v postavení svedka vyjadriť o mojej osobe v podstate tak, že konám ako duševne chorý, tak je absolútne neprípustné aby konala ako zákonná sudkyňa v mojej veci kde je odporcom SR-

MS SR pre zásah iného sudcu OS Kežmarok do mojich osobnostných práv. Neteší ma množstvo súdnych konaní, ktoré mám aj s SR- MS SR, resp. SR - MV SR, ale tieto súdy vyplývajú z toho, že som bol nezákonne dňa 15.7.2015 OS Kežmarok vzatý do väzby, dnes som už jedenásty rok obvinený a v súčasnosti OS Brezno túto moju trestnú vec pod sp. zn. 3T 25/2014 pre závažné porušenie mojich práv obhajoby a nedostatočné zistenie skutkového stavu odmietol a vrátil prokuratúre na došetrenie uznesením zo 4.2.2015! Tvrdím, že každý musí mať právo na právnu ochranu a nik /predovšetkým sudca/ ho nesmie z dôvodu, že sa domáha zákonným postupom svojich práv na súde znevažovať.

Pripojené uznesenia iných senátov KS Prešov explicitne a v súlade s judikatúrou ESJP vyhodnotili vzťah [REDAKOVANÉ] k mojej osobe ako nezlučiteľný s jej postavením zákonnej sudkyne v mojich veciach obdobného charakteru ako je vec sp. zn. 3C 232/2011 a sp. zn. 3C 106/2010. Tento svoj záver opieram okrem iného predovšetkým o uznesenie KS Prešov sp. zn. 19 NcC 79/2012 z 20.12.2012 kde sa okrem iného na strane 3 konštatuje, že nestranným sudcom sa rozumie osoba, ktorá je nezávislá na prejednávanej veci, stranách sporu, ich právnych zástupcoch, v tom zmysle, že je voči nim neutrálna, nemá predsudky, sympatie ani antipatie, strany sú v jej očiach úplne rovné, žiadna z nich nemá apriórne žiadnu výhodu ani nevýhodu, prednosť či nedostatok. Z pohľadu na skutočný vzťah sudkyne [REDAKOVANÉ] k mojej osobe, k odporcovi a predmetu sporu, je nemožné aby bola nestranným sudcom!!! ...

Opísaným postupom porušovateľa práva došlo k zásahu do môjho práva na nestranný a spravodlivý súd a rozhodnutie odvolacieho súdu je z ústavnoprávneho hľadiska neprijateľné a neudržateľné. Rozhodnutie má všetky znaky svojvoľnosti, arbitrárnosti a nespravodlivosti. “

3. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné práva [REDAKOVANÉ] na nestranný a spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní sp. zn. 2 NcC 16/2014 a sp. zn. 18 NcC 16/2014 porušené boli.

Zrušuje uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. sp. 2 NcC 16/2014 zo dňa 29.1.2015 a uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18 NcC 16/2014 zo dňa 29.1.2015 a prikazuje tomuto súdu aby vo veci opätovne konal a rozhodol.

████████████████████ priznáva finančné zadostučinenie v sume 2x 9 000 €..

Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť trovy právneho zastupovania ██████████

██████████ *na účet advokáta...*“

II.

4. Krajský súd napadnutými uzneseniami nevylúčil sudkyňu ██████████ z prerokúvania a rozhodovania vecí Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 3 C 232/2011 a sp. zn. 3 C 106/2010.

5. V odôvodneniach napadnutých uznesení krajský súd uviedol, že v predmetnej veci konajúca sudkyňa oznámila dôvody, pre ktoré by mala byť z prerokúvania a rozhodovania predmetnej veci vylúčená, pričom tieto sa týkajú jej vzťahu k účastníkovi konania, teda k sťažovateľovi. Podľa krajského súdu však nemožno konštatovať, že by tieto konajúcou sudkyňou uvádzané dôvody mohli byť akceptovateľné z pohľadu konštatovania nedostatku subjektívnej alebo objektívnej nestrannosti tejto sudkyne. Podľa krajského súdu navyše pokiaľ ide o dôvod týkajúci sa toho, že sťažovateľ je navrhovateľom vo veci ochrany osobnosti, kde ako účastníčku na strane odporcov označil aj konajúcu sudkyňu, nejde podľa krajského súdu o okolnosť novú, keďže tento dôvod pre vylúčenie z konania uvádzala konajúca sudkyňa už v predchádzajúcich štádiách tohto konania, pričom krajský súd sa v uznesení č. k. 15 NcC 24/2010-50 z 1. decembra 2010 s týmito dôvodmi vysporiadal a nevylúčil konajúcu sudkyňu z prerokúvania a rozhodovania predmetnej veci. V súčasnosti sa krajský súd stotožňuje s týmto názorom toho istého súdu vysloveným v už uvedenom uznesení a je ním podľa krajského súdu aj viazaný.

6. Ako novú okolnosť uviedla konajúca sudkyňa to, že 4. októbra 2011 bola vypočutá na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru Brezno, na odbore kriminálnej polície, oddelení všeobecnej kriminality, a v konaní vedenom pod ČVS: ORP-433/OVK-BR-2011 bola

taktiež vypočutá ako svedkyňa v dôsledku trestného oznámenia sťažovateľa týkajúceho sa údajnej krivej výpovede a krivej prísahy, ohovárania a zneužívania právomoci verejného činiteľa. Konajúca sudkyňa poukázala aj na to, že nevie, v akom štádiu sa tieto veci vybavované orgánmi polície nachádzajú. Rovnako poukázala aj na konanie o ochranu osobnosti a uviedla, že nemá vedomosť, v akom štádiu sa toto konanie nachádza. Z uvedeného podľa krajského súdu vyplýva, že podnet na orgány polície zo strany sťažovateľa vo vzťahu ku konajúcej sudkyňi bol uskutočnený v dávnejšej minulosti (pred viac ako tromi rokmi), z čoho podľa krajského súdu vyplýva, že nie je možné túto okolnosť považovať za relevantný dôvod na vylúčenie konajúcej sudkyne z predmetnej veci v súčasnosti. Podľa krajského súdu navyše oznámenie podozrenia o trestnom čine je právom každého občana, pričom nie je zrejmé, aký má táto okolnosť súvis s výkonom funkcie sudcu a s konkrétnym konaním a rozhodovaním konajúcej sudkyne v predmetnej veci. Krajský súd konštatoval, že z pohľadu judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva pri riešení otázky nestrannosti sudcu v skutočnosti neboli zistené žiadne dôvody na konštatovanie nedostatku objektívnej alebo subjektívnej nestrannosti u konajúcej sudkyne. Krajský súd preto ako súd nadriadený konajúcu sudkyňu [REDACTED] z prerokúvania a rozhodovania predmetnej veci nevylúčil.

III.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

IV.

1. K spojeniu vecí

8. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

9. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP. S prihliadnutím na obsah sťažností uvedených vo výrokovej časti tohto uznesenia a z tohto obsahu vyplývajúcu

právnú a skutkovú súvislosť týchto sťažností, a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľa a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

2. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutými uzneseniami krajského súdu

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

11. Pri rozhodovaní orgánov verejnej moci (t. j. aj súdov) o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v konkrétnom právom upravenom procese je nevyhnutné akcentovať princípy demokratického právneho štátu formujúce každé konanie. Tieto princípy nachádzame v ústave v čl. 46 a nasl. (právo na súdnu a inú právnu ochranu), ako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru (právo na spravodlivý proces).

12. Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v čl. 46 až čl. 50 ústavy (porov. I. ÚS 117/05). Podľa stálej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (porov. II. ÚS 88/01). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým

a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07), najmä s ustanovením § 157 ods. 2 OSP, v ktorom sú upravené náležitosti odôvodnenia rozsudku.

13. Ústavný súd je súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Túto ochranu poskytuje aj základným právam účastníkov v konaní o ich veci pred súdmi (všeobecnými) alebo pred inými orgánmi Slovenskej republiky v prípadoch ustanovených zákonom. Tieto práva vyplývajú z ústavno-procesných princípov konania pred uvedenými orgánmi (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a patrí medzi ne aj právo každého na rozhodnutie jeho veci tým sudcom, ktorého určuje zákon.

14. Základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je v Občianskom súdnom poriadku garantované aj prostredníctvom vylúčenia sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre zaujatosť (§ 14 až § 16 OSP).

15. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy však nie je povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb a vylúčiť označeného sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania vecí pre zaujatosť. Jeho obsahom je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby a rozhodnúť o ňom.

16. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoje rozhodnutia, podľa ktorých všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porov. I. ÚS 9/00, II. ÚS 592/2013, III. ÚS 375/2010, IV. ÚS 26/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť

z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (porov. I. ÚS 22/03, II. ÚS 349/08, II. ÚS 421/2013, III. ÚS 152/03, IV. ÚS 177/05). Za situácie, ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Občianskeho súdneho poriadku, nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom.

17. Na účely čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s § 14 až § 16 OSP pod vylúčeným sudcom treba rozumieť nielen sudcu, ktorý bol skutočne vylúčený na základe rozhodnutia krajského súdu, ktorý rozhodoval o námietke zaujatosti, ale aj sudcu, ktorý vylúčeným mal byť na základe objektívneho posúdenia jeho pomeru k veci alebo k účastníkom konania, alebo k ich zástupcom (porov. IV. ÚS 26/04).

18. Na tomto mieste ústavný súd odkazuje (a plne sa stotožňuje) na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 M Cdo 17/2009 z 29. októbra 2009, podľa ktorého *„je rozhodovanie vylúčeným sudcom takou vadou konania, ku ktorej odvolací i dovolací súd, v rámci preskúmavania zákonnosti celého konania na základe podaného riadneho alebo mimoriadneho opravného prostriedku, je povinný prihliadať z úradnej moci (§ 212 ods. 3 a § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.), a ktorá je dôvodom kasačného rozhodnutia. O takúto vadu ide bez ohľadu na to, či o vylúčení sudcu bolo alebo nebolo rozhodované nadriadeným súdom podľa § 16 ods. 1 O.s.p. a bez ohľadu na to, že takýmto prípadným rozhodnutím sudca z prejednávania a rozhodovania veci vylúčený nebol. Inštitút vylúčenia sudcu je totiž objektívnou procesnou kategóriou a tým aj zásadne nezávislou na rozhodovaní podľa uvedeného ustanovenia. Niet žiadnej vecnej ani procesnej prekážky, aby v odvolacom alebo v dovolacom konaní nemohla byť otázka vylúčenia sudcu otvorená nanovo a prípadne aj inak zodpovedaná, a to bez ohľadu na to, aké skutkové dôvody boli skôr namietané alebo hodnotené.“*

19. Z dosiaľ uvedeného vyplýva, že podľa platnej právnej úpravy konania pred všeobecnými súdmi a judikatúry všeobecného súdnictva sú ich závažné procesné pochybenia (vrátane porušenia základných práv podľa čl. 46 a nasl. ústavy) dôvodom na podanie odvolania (§ 201 a nasl. OSP), príp. (za splnenia zákonom ustanovených

podmienok) aj na podanie dovolania [§ 237 písm. g) OSP (pozri napr. II. ÚS 595/2013, IV. ÚS 26/04, ale aj mutatis mutandis II. ÚS 130/02, IV. ÚS 31/03)].

20. Pokiaľ podľa názoru sťažovateľa krajský súd napadnutými uzneseniami rozhodol zjavne neodôvodnene a vo veci samej rozhoduje sudkyňa, ktorá mala byť podľa objektívneho posúdenia jej pomeru k veci alebo k účastníkom konania, alebo k ich zástupcom z ďalšej účasti na prerokúvaní veci a rozhodovaní vylúčená, potom sa jeho sťažnosti podané ústavnému súdu javia ako predčasné, keďže v ďalšom konaní v merite veci pred všeobecnými súdmi môže sťažovateľ postupovať už uvedeným spôsobom a domáhať sa ochrany svojich práv podaním odvolania proti rozhodnutiam prvostupňového súdu, prípadne dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu. V tomto prípade teda v predmetných konaniach existuje „iný súd“, a to krajský súd, resp. najvyšší súd, povolaný na poskytnutie ochrany základným právam sťažovateľa. V tejto súvislosti odkazuje ústavný súd na identické závery, ktoré vyslovil v obdobnej veci už v uznesení sp. zn. II. ÚS 342/2014 z 24. júna 2014.

21. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 153/96 z 21. augusta 1997 a sp. zn. 6 Cdo 210/2010 z 20. apríla 2011, v ktorých sa *inter alia* uvádza: „*Neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g) OSP posúdiť túto otázku samostatne a prípadne i inak, než ju posúdil nadriadený súd súdu procesnému, ktorý vo veci rozhodoval, ak v námietke boli uvedené nové skutočnosti.*“ Ústavný súd preto zastáva názor, že v posudzovaných veciach sťažovateľa sú sťažnosti podané predčasne, a preto sú neprípustné.

22. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby účastník konania domáhajúci sa ochrany svojich základných práv sám rozhodol o tom, či sa jej bude domáhať v konaní pred všeobecnými súdmi alebo ústavným súdom. Naopak, z čl. 127 ods. 1 ústavy zjavne vyplýva, že pred podaním sťažnosti ústavnému súdu musí účastník konania vyčerpať

všetky riadne i mimoriadne opravné prostriedky, resp. iné prostriedky nápravy, ktoré sú mu dostupné v konaní pred všeobecnými súdmi.

23. Ústavný súd vzhľadom na uvedené sťažnosti sťažovateľa v tejto časti pri ich predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

3. K namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu

24. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že konanie o námietke zaujatosti, nezávislé na konaní, v ktorom bola námietka uplatnená, sa týka predovšetkým procesných práv účastníka konania a sa netýka civilných práv a záväzkov podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Aj keď konanie o námietke zaujatosti môže mať vplyv na konanie vo veci samej, ide o nedostatočné spojenie a vzdialené následky, aby mohol čl. 6 ods. 1 dohovoru vstúpiť do hry, a preto čl. 6 ods. 1 dohovoru je na takéto konanie neaplikovateľný (pozri Schreiber and Boetsch v. Francúzsko, č. 58751/00, rozhodnutie ESLP o prijateľnosti z 11. 12. 2003; Mianowicz v. Nemecko, č. 37111/04, 55440/07, 55443/07, rozhodnutie ESLP o prijateľnosti z 19. 5. 2009, oddiel 1a).

25. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené odkazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

26. Nasledovaním uvedenej judikatúry ESLP a rozhodnutím nevykladať čl. 6 ods. 1 dohovoru autonómne (príp. extenzívnejšie) ústavný súd sťažnosti sťažovateľa v tejto časti pri ich predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. augusta 2015